

WILLIAM BOYD

SÓLO

NOVÝ ROMÁN S JAMESEM BONDEM

MLADÁ FRONTA

William Boyd

SÓLO

IAN FLEMING PUBLICATIONS LIMITED

Mladá fronta

Pro Susan

Přeložila Petra Diestlerová

Copyright © Ian Fleming Publications Limited 2013

The moral rights of the author have been asserted.

JAMES BOND and *007* are the registered trade mark of Danjaq LLC, used under licence by Ian Fleming Publications Limited.
All Rights Reserved.

Translation © Petra Diestlerová, 2015

Ne za to jsem teď zdvih
zpěv chval a díků svých.
Spíš za to, že se mohu ptát
a vnímat svět a řád
pádů, míjení a ztrát,
za lidskou tvůrčí pochybnost,
jež obchází a slovům dává vznik...

William Wordsworth, *Náznaky nesmrtelná*
(překl. Václav Renč)

Poznámka autora

Při psaní tohoto románu jsem se řídil podrobnostmi a chronologií života Jamese Bonda, které byly otištěny v jeho „nekrologu“ v románu *Žiješ jenom dvakrát*. Šlo o poslední bondovku vydanou za života Iana Fleminga. Lze tedy rozumně předpokládat, že toto jsou klíčová fakta o Bondovi a jeho životě, která si autor přál veřejnosti předložit – fakta, která měla vyjasnit nejrůznější odchylky a nelogičnosti, jež se vyskytly v předchozích románech. A proto, pokud jde o tuto knihu, a v souladu s rozhodnutím Iana Fleminga, se James Bond narodil v roce 1924.

První část
VLOUPÁNÍ

Úkoly začínají ve snech

Jamesi Bondovi se zdál sen. Kupodivu okamžitě poznal, kdy a kde se odehrává – bylo to za války a on byl velmi mladý a kráčet po venkovské úvozové cestě v Normandii, po blátivé silničce mezi hustými trnkovými keři. V tom snu zahrnul za ohyb cesty a v mělkém příkopu na jejím kraji spatřil na jedné hromadě promáčené mrtvoly tří britských parašutistů. V šoku se bezděčně zarázil, aby si je mohl prohlédnout – připadalo mu, že ta nehybná halda je jaksi součástí půdy, že vyrostla přímo ze země a že nejde o lidi –, ale rozkaz vyštěknutý zezadu ho ponoukl k tomu, aby šel dál. Za příkopem šlapal sedlák s párem sedřených tažných koní a oral políčko, jako by žádná válka nebyla a ti mrtví ani předsumutá průzkumná hlídka procházející neklidně a ostražitě po úvozové cestě neměli s jeho životem a prací vůbec nic společného.

Bond se probral a prudce se na lůžku posadil, znepokojený a rozrušený jak snem samotným, tak jeho nečekanou živostí a děsivou přesností. Srdce mu divoce bušilo, jako by pořád šel po rozblácené cestě kolem mrtvých parašutistů ke svému cíli. Pomyslel na tu chvíli: dokázal ji přesně časově zařadit – bylo to dopoledne 7. června 1944, den po vylodění ve Francii – Den D plus jedna. Proč se mu zdá o válce? Bond se jen zřídka vydával do strašidelného lesa vzpomínek na tu dobu. Prohrábl si vlasy, ztěžka polkl a vzadu v hrdle ho nepříjemně zaškrábalo. Že by toho včera moc vypil? Sáhl po sklenici s vodou na nočním stolku a svlažil si hrdlo. Pak se znovu natáhl a zamyslel se nad událostmi 7. června 1944.

Nevesele se pro sebe usmál, vyklouzl z postele a nahý přešel do přilehlé koupelny. V hotelu Dorchester měli sprchy s nejlepším tlakem vody v celém Londýně, a zatímco stál pod bodavými jehličkami, cítil, jak mu kůže ožívá pod téměř bolestivým bubnováním a trýznivé vzpomínky na ten den ve čtyřiačtyřicátém se pomalu rozplývají. Na posledních dvacet vteřin sprchování roztočil naplno kohoutek se studenou vodou a začal uvažovat o snídani. Má si ji nechat donést do pokoje, nebo sejít dolů? Dolů, rozhodl se, tam bude všechno čerstvější.

Oholil se a oblékl si tmavomodrý oblek z česané vlny, bleďomodrou košili a černou hedvábnou pletenou kravatu. Když si utahoval uzel pod krkem, začalo se mu bezděky vracet víc podrobností z toho snu. Tenkrát mu bylo devatenáct, sloužil v hodnosti poručíka ve speciálním oddíle Královských námořních dobrovolných záložníků a byl přidělený jako „pozorovatel“ k BRODFORCE, oddílu 30. útočné jednotky, což bylo elitní komando pověřené konkrétně zajišťováním tajemství nepřitele: dokumentů, složek a šifrovacích zařízení – právoplatné kořisti po vítězné bitvě. Bond pátral především po novém typu šifrovacího přístroje wehrmachtu a doufal, že když budou postupovat rychle, zaskočí nepřitele a zabrání mu přístroj zničit.

Během Dne D a těsně poté se na normandských plážích vylodilo několik malých přepradových oddílů 30. útočné jednotky. BRODFORCE z nich byl nejmenší, jenom deset vojáků s důstojníkem, majorem Nivenem Brodiem – a poručíkem Bondem. Z přistávacího člunu vystoupili hodinu po svítání v sektoru Jig pláže Gold a vojenský nákladák je odvezl do vnitrozemí, směrem k městečku Sainte-Sabine, do blízkosti Chateau Malflacon, kde sídlilo velitelství SS pro danou oblast Normandie. Nákladák zanechali u předsunuté jednotky kanadské pěchoty a dál pokračovali pěšky, úzkými silničkami normandské *bocage*, zanořenými pod úroveň terénu, do volné krajiny. Přesun z pláže do vnitrozemí proběhl tak rychle,

že ani nevznikla žádná frontová linie. BRODFORCE přeskočil britské a kanadské jednotky a řítil se nejvyšší rychlostí za kořistí, jež mohla čekat v Chateau Malflacon. Potom uviděli ty mrtvé paragány a sám major Brodie křikl na Bonda, ať jde dál...

Bond si učesal vlasy a přihladil si patku, která mu věčně padala do čela, jako by si žila samostatným životem. Možná by měl změnit účes, napadlo ho líně, začít si česat vlasy dopředu na krátkou ofinu jako ten televizní moderátor – jak se jenom jmenuje? – podle poslední módy a s pěšinkou se vůbec neobtěžovat. Ne, pomyslel si pak, *pas mon style*. Znovu polkl – opravdu ho bolelo v krku. Vyšel z pokoje, zamkl za sebou a zamířil chodbou k výtahu. Když ho přivolával, v duchu se rozhodoval: ano, míchaná vajíčka a slanina, spousta šálků kávy, cigareta, to ho zase postaví na nohy –

Dveře výtahu se otevřely.

„Dobré ráno,“ ozvalo se zevnitř ženským hlasem.

„Dobré,“ odpověděl Bond automaticky, když vstupoval dovnitř. Tu nezapomenutelnou vůni poznal okamžitě – vanilku a kosatce „Shalimaru“ od Guerlaina – nezapomenutelnou, jelikož tenhle parfém používala jeho matka. Bylo to jako otevřít vrátka do dětství – dneska na něj útočí hodně z jeho minulosti, napadlo ho, když se zadíval do očí ženy, která se opírala o stěnu v rohu. Tázavě, s povytaženým obočím, se na něj usmála.

„Všechno nejlepší k narozeninám?“ zeptala se.

„Jak víte, že mám narozeniny?“ Bondovi se podařilo potlačit překvapení v hlase, nebo si to aspoň myslel.

„Jenom hádám,“ odpověděla. „Dá se poznat, že jste včera něco slavil. Já taky – a tohle se prostě vycítí. Oslavenci, kteří slaví.“

Bond se dotkl uzlu kravaty, odkašlal si a najednou se mu to vybavilo. Ta žena seděla včera večer v jídelně jen několik stolů od něho.

„Ano,“ řekl trochu smutně. „Opravdu mám narozeniny...“ Snažil se získat pár vteřin času, jeho mysl se probouzela jen po-

malu. Rozhodně je dneska ráno nějaký přešlý mrazem. Výtah sjel se zahučením do vestibulu.

„A co jste slavila vy?“ zeptal se. Už si na ni vzpomínal – oba si dávali šampaňské a v jednu chvíli si na dálku připili.

„Čtvrté výročí svého rozvodu,“ odpověděla suše. „Je to taková moje tradice. Dopředu si koktejly, večeri, ročníkové šampaňské a noc v apartmá v Dorchesteru – a potom mu pošlu účet.“

Byla to vysoká štíhlá žena kolem pětatřicítky, podle Bondova odhadu, s výraznou hezkou tváří a hustými, medově zlatými vlasy, sčesanými dozadu, které jí v hebké vlně padaly na ramena. Modré oči. Skandinávka? Na sobě měla tmavomodrou žerzejovou kombinézu s nápadným zlatým zipem, který se jí táhl od rozkroku až k hrdlu. Příléhavá látka odhalovala vzdutou křivku ňader. Bond na zlomek vteřiny připustil, aby se mu uznání nad jejím tělem promítlo v očích, a všiml si, jak se v těch jejích blýsklo: signál přijat.

Dveře výtahu se s tlumeným „pink“ otevřely v přízemí.

„Příjemný zbytek dne,“ popřála mu s letmým úsměvem a vykročila do rozlehlého foyer.

V jídelně si Bond objednal čtyři míchaná vejíčka a k tomu šest plátků neuzené libové slaniny, propečené dokřupava. Zatímco čekal na snídani, dal si dlouhý doušek silné černé kávy a zapálil si první cigaretu toho dne.

Dostal stejný stůl jako večer předtím. Žena tehdy seděla nalevo od něho, o tři stoly dál a trochu šikmo, takže když Bond maličko pootočil hlavu, měli na sebe dobrý výhled. Předtím si dal dvě suchá martini ve Fielding's, což bylo soukromé kasino, kde se mu podařilo za necelých dvacet minut prohrát skoro sto liber v *chemin de fer*, ale nehodlal si tím nechat zkazit večer. K předkrmu, který tvořily smažené skotské jakubky s omáčkou *beurre blanc*, si objednal láhev Taittinger Rosé 1960, a když sám sobě připíjel – v duchu si přál všechno nejlepší k pětáctýřicátým narozeni-

nám –, všiml si, jak ta žena zvedá sklenku ve stejném soukromém přípitku. Jejich pohledy se setkaly – Bond pokrčil rameny, usmál se a pobaveně jí připil. Oplatila mu to gesto a on na to vzápětí zapomněl. Odešla, zrovna když ochutnával víno z Chateau Batailley 1959, které si objednal k hlavnímu chodu – krvavému hovězímu steaku s *pommes dauphinoises* – a kvůli tomu si jí doopravdy ani nevšiml, když rychle prošla kolem jeho stolu. Postřehl jenom, že je to blondýnka, má na sobě smetanově bílé šaty a střevíčky s nízkými tlustými zlatými podpatky, které se v záři stolních lampiček v jídelně při každém kroku blýskaly.

Opepřil si míchaná vajíčka. Dobrá snídaně je první základní složkou správného začátku dne. Svě sekretáře oznámil, že dnes nepřijde – to byl další dárek k jeho vlastním narozeninám. Nedokázal by čelit pětáctyřicetinám s představou rutinní práce v kanceláři, stejně jako by jim nedokázal čelit bez pořádné snídaně. Objednal si další konvici kávy – horká tekutina mu uvolňovala bolavý krk. Zvláštní, že se ta žena najednou objevila ve výtahu, napadlo ho, a ještě podivnější je, jak uhodla, že má narozeniny... Zajímavá souhra náhod. Připomněl si jedno z prvních pravidel své profese: když to vypadá jako souhra náhod, tak to nejspíš bude něco jiného. Ale stejně – život je plný opravdových náhod, to se nedá popřít. A je to velmi přitažlivá žena. Líbil se mu její účes. Elegantní, a přece přirozený –

Vrchní mu nabídl ke čtení výtisk *Timesů*. Bond se podíval na hlavní titulky – „Ofenziva Vietcongu zastavena se značnými ztrátami“ – a mávnutím ruky noviny odmítl. Dnes ne, děkuji. Ten zip vpředu na jejím kostýmu – na té kombinéze – působil jako provokace, výzva, přímo volal po rozepnutí. Bond se pro sebe usmál, když si představoval, jak přesně tohle dělá, a znovu se napil kávy – přece jen ještě nepatří do starého železa. Bond se vrátil do pokoje a sbalil si včerejší večerní oblek, košili a spodní prádlo. Do příručního zavazadla uložil necesér a ově-

řil si, že nic nezapomněl. Usoudil, že na bolavý krk bude potřebovat pár aspirinů: káva mu sice nakrátko pomohla, ale teď se mu hrdlo zase svíralo, škrábalo ho v něm a těžko se mu polykalo. Chřipka? Nejspíš jen nachlazení – teplotu díkybohu neměl. Každopádně ho čekal celý den, s nímž může naložit podle svého přání – potřebuje sice vyřídit pár nezbytností, ale slíbil si i spoustu drobných potěšení k narozeninám.

U recepcie to vypadalo, že tucet japonských turistů skupinově zpochybňuje svůj účet. Bond sáhl po pouzdru na cigarety, a když jednu vytahoval a vkládal si ji do úst, s mírným znepokojením si uvědomil, že včera večer jich musel vykouřit víc než třicet. Před odchodem do kasina pouzdro doplňoval. Usoudil ale, že dnes není vhodný den na úvahy o sebekázni a zdravé životosprávě. Ne, ne – dneska byl den jako stvořený pro uvážlivou nestřídmost –, a jakmile zalovil v kapse po zapalovači, znovu ucítil „Shalimar“ od Guerlaina a uslyšel ženský hlas.

„Mohla bych vás požádat o oheň?“

Když jí připaloval, dvěma prsty ho vzala za ruku, aby se mu netřásla. U nohou jí stála malá cestovní taška z kůže v barvě smetany. Také se chystala odhlásit z hotelu – náhoda...? Bond si zapálil vlastní cigaretu a podíval se na svou společnici zpříma. Vyfukovala kouř stranou a klidně mu oplácela pohled.

„Sledujete vy mě, nebo já vás?“ zeptala se.

„Máte pravdu, narážíme na sebe docela často,“ odpověděl. Nabídl jí pravici. „Jmenuji se Bond, James Bond.“

„Bryce Fitzjohnová,“ opáčila. Podali si ruce. Bond si všiml, že má krátké nenalakované nehty – to se mu zamlouvalo – a pevný stisk. „Vždycky slavíte narozeniny sám?“ zeptala se.

„Vždycky ne,“ odpověděl. „Jenom jsem letos neměl náladu na společnost.“

Zvedla hlavu, když se hejno turistů sbíralo k odchodu.

„No konečně,“ utrousila. Bondovi se zdálo, že slyší lehounký

přízvuk. Bryce Fitzjohnová – Irka?

„Až po vás,“ nabídl jí.

Otevřela kabelku, vytáhla navštívenku a podala mu ji.

„Oslavy rozvodu pokračuje zakončím koktejlovým večírkem. Koná se dnes večer u mě doma. Pár zábavných a zajímavých lidí. Jste srdečně zván. Začínáme v šest hodin a uvidíme, jak se to vyvine.“

Bond vizitku převzal – v hlavě se mu rozdrnčel varovný zvoneček. Nabídka byla nezastíraná, modré oči si ho vyzývavě měřily. Ráda bych vás znovu viděla, tak zněla zpráva – a mohli bychom si užít něco sexuálního, to bylo v podtextu.

Bond se omluvně usmál, ale navštívenku přesto strčil do kapsy. „Bohužel už dneska celý den něco mám,“ řekl.

„To nevádí,“ prohodila zlehka. „Možná se tu uvidíme napřesrok. Sbohem, pane Bonde.“

Vyrazila k recepci, takže si mohl prohlédnout tu dokonalou štíhlou postavu pro změnu zezadu. Zachoval se správně, šlo o doporučený postup, ale stejně ho napadlo, jestli to jeho nezvratné „ne“ nebylo příliš ukvapené...

Do svého bytu v Chelsea jel taxíkem. Když vůz zabočil na Sloane Square, ucítil, jak se mu zlepšuje nálada. Sloane Square a Albertův most byly dva londýnské milníky, které ho zahřály u srdce, kdykoli je uviděl, ve dne v noci, za každého ročního období – byl to signál, že se vrací domů. Zamlouvalo se mu bydlet v Chelsea – „v tom zeleném poklidném kultivovaném *spielraumu*..., kde jsem pracoval a bloumal“. Kdo to jenom řekl? Každopádně, pomyslel si, když taxikáře požádal, aby zastavil těsně před zalesněným parkem na Wellington Square, ať už to byl kdokoli, Bond jeho pocity sdílel. Vešel na náměstí a zamířil domů. Zrovna šátral v kapsách po klíčích, když se dveře rozletěly a před ním stála jeho hospodyně Donalda.

„Áááá, to jsem ráda, že jste se vrátil, pane,“ vyhrkla. „Máme tady drobnou potíž – ti řemeslníci objevili v salonu nějakou nepříjemnou vlhkost.“

Bond se za ní vydal do bytu a zavazadlo odložil v hale. Donalda pro něj pracovala už šest měsíců – byla to neteř May, jeho dlouholeté hospodyně, již plně důvěřoval a která nakonec neochotně odešla na penzi, neboť ji stále více sužovala artritida. Donaldu navrhla jako svou náhradnici právě May. „Nejlepší bude udržet to v rodině, pane Jamesi,“ prohlásila tehdy. „Sme si hodně blízké.“ Její neteř byla štíhlá, trochu přísně vyhlížející mladá žena, které táhlo na třicítku a usmívala se jen vzácně a plaše. Nikdy se nelíčila a vlasy nosila zastřižené na krátké mikádo s ofinou – účes jak pro jeptišku, říkal si Bond. Soudil, že kdyby vynaložila trochu úsilí, byla by mnohem přitažlivější, ale Mayiny domácí povinnosti převzala tak hladce, že vůbec netoužil, aby se ta tichá výkonnost v jakémkoli ohledu měnila. Jeden den přišla May jako obvykle, nazítří se objevila Donalda. Následovalo dvoutýdenní zaučovací období, kdy jeho domácnost vedly ty dvě společně, a pak byla May pryč a všechno převzala její nástupkyně. Na jeho každodenní rutinu se pranic nezměnilo: kávu dostával stále stejně silnou, míchaná vejíčka stejně vláčná, měl stejně dokonale vyžehlené košile, všechny potřebné nákupy se vyřizovaly včas a byt byl jako klícka. Donalda do jeho života vklouzla, jako by se na to zaměstnání připravovala od dětství.

Bond vešel do obývacího pokoje. Koberce byly srolované, vysoké knihovny vyprázdněné – knihy měl uložené v krabicích ve skladišti – dřevěná podlaha holá a nábytek nastrkaný do středu místnosti a zakrytý, aby se na něj neprášilo. V nose ho zasimral štiplavý pach čerstvé barvy. Tom Doig, který řemeslníkům šéfoval, ukázal na vlhkou skvrnu v západním rohu místnosti, jež se vynořila, když odsunuli sekretář. Bond ho neochotně požádal, aby to prošetřil důkladněji, a vypsals šek na 125 liber, který měl

pokryt další práce. Sliboval si už roky, že byt zrenovuje. Líbil se mu – jak rozměry, tak polohou – a on neměl v úmyslu se nikam stěhovat. Navíc měl nájemní smlouvu na dalších čtyřiačtyřicet let. V duchu si to spočítal – to mi bude devětaosmdesát, jestli takhle dlouhou vydržím. Což je vzhledem k jeho práci vysoce nepravděpodobné, usoudil – a pak na sebe dostal vztek. Co ho to popadlo, myslet na budoucnost? Jeho přece zajímá a naplňuje to, co je právě teď a tady, a jako by si chtěl dokázat pravdivost toho názoru, hodinu zkoumal veškeré práce, které Doig už dokončil, a záměrně hledal na všem nedostatky.

Když už Doiga a jeho partu naprosto popudil a otrávil, řekl Donaldě, že mu nemusí připravovat studenou večeři (odcházela domů v šest) a znovu odešel, zatímco ho dělníci za zády proklínali a nadávali mu.

Venku město zalévalo mlžné odpolední slunce a den byl příjemně vlhý. Bond se pohodlně prošel západním směrem po King's Road ke kavárně Picasso a zamyslel se nad nějakým pozdním obědem. Na King's Road bylo rušno, ale on si uvědomil, že se nesoustředí na své okolí – davy nakupujících, pozéry, zvědavce, bezstarostnou zlatou mládež oblečenou, jako by se chystala na nějaký pohádkový karneval. Ne, jakýsi zvuk či náhodný výjev opět vyvolaly vzpomínku na jeho ranní sen a on se nanovo ocitl v severní Francii ve čtyřiačtyřicátém a procházel lesem s prastarými duby k odlehlému zámečku...

Bondovi připadalo, jako by se Chateau Malflacon stal během Dne D obětí raketového útoku stíhačky Hawker Typhoon. Klasicistní kamennou fasádu pokrývaly krátery po mělkých explozích raket RP-3, jimiž byly typhoony vybaveny, a levé křídlo budovy vyhořelo. Holé zčernalé střešní trámy v matném slunci stále doutnaly. Na oválném trávníku, kolem něž se do oblouku táhla štěrková příjezdová cesta, ležel mrtvý shetlandský poník a působil tam jaksi nepatřičně. V dohledu nebyla žádná vozidla

a tichá budova se zdála opuštěná. Muži z BRODFORCE se krčili mezi stromy lesoparku obklopujícího zámek a čekali, zatímco si major Brodie prohlížel budovu dalekohledem. Hlasitě zpívali ptáci, to Bondovi utkvělo v paměti. Slabý vánek byl chladný a svěží.

Pak major Brodie navrhl, aby desátník Dave Tozer s panem Bondem obešli zámek zezadu a zjistili, jestli se tam něco nehýbe. Dá jim deset minut, než se zbytkem mužů vtrhne dovnitř hlavním vchodem, obsadí *chateau* a začnou ho prohledávat.

Svítilo přesně takovéhle mlžné slabé slunce, vzpomínal Bond na cestě ke kavárně Picasso – právě tohle tu vzpomínku vyvolalo, protože se udělalo úplně stejné počasí jako toho sedmého června – byl stejný vlhký, příjemný, poklidný den. S Davem Tozerem proběhli mezi stromy a kolem prázdných stájí do rozlehlého sadu, neudržovaného a zpustlého, v němž rostlo asi šedesát nebo sedmdesát ovocných stromů – převážně jabloně, kdouloně a hrušně, ale tu a tam i nějaká třešeň, už obtížená tmavočervenými plody. „Podívejte se na tohle, pane Bonde,“ zasmál se Tozer. „Co kdybychom to sklidili, než dorazí ostatní?“ Bond varovně zvedl ruku – zachytil vůni kouře a zazdálo se mu, že z druhé strany sadu slyší hlasy. Tozer už ale popošel k těm zářivým třešním. Levá noha mu zajela do králičí nory a kotník praskl se suchým, jasně slyšitelným cvaknutím, jako tříska, která právě chytila plamenem.

Tozer sykl bolestí, ale povedlo se mu potlačit výkřik. Už ty hlasy zaslechl taky. Mávl na Bonda a zašeptal: „Vezměte si můj sten.“ Bond byl taky ozbrojený: v pouzdře u pasu měl revolver Webley ráže .38 a trochu neochotně ho podal Tozerovi výměnou za samopal Sten, než začal přes sad opatrně postupovat k místu, odkud k němu doléhaly mužské hlasy...

Bond se posadil ke stolku na chodníku před kavárnou Picasso, roztržitý a zamyšlený. Prohlédl si jídelní lístek, donutil se

na něj soustředit a objednal si u servírky porci lasagní a sklenku valpolicelly. Uklidni se, říkal si, tohle všechno se přece stalo už před čtvrt stoletím – v jiném životě. Výjevy, které se mu honily hlavou, však byly stejně živé, jako by se odehrály minulý týden. Ty velké lesklé třešně, bolestí stažená tvář Dava Tozera, vůně kouře z hořícího dřeva a německé hlasy – všechno se mu to vrátilo naprosto jasně.

Přiměl se rozhlédnout kolem a byl vděčný za rozptýlení, které mu poskytovala výstřední klientela kavárny Picasso – tmavooké dívky v kratičkých minišatech, dlouhovlasí mládenci v mačkaném sametu a kabátech lemovaných kožešinou. Snědl rychlý pozdní oběd, během nějž sledoval okolí a nechával se rozptylovat rumrajem kolem. Objednal si další sklenici vína a espresso a s uznáním se zahleděl na řadra s malými bradavkami, která byla dívce u sousedního stolku přes průsvitnou halenku zřetelně vidět. Na poslední módě přece jen něco je, usoudil Bond, potěšený bezděčnou sexualitou toho okamžiku. Dívka v průsvitné blůzce nyní líbala svého přítele s nezadržitelným nadšením a jeho ruka jí nenuceně spočívala na stehně.

Bond si zapálil cigaretu a přistihl se, že myslí na tu ženu z Dorchesteru – Bryce Fitzjohnovou – a jejich náhodná setkání v průběhu posledních zhruba dvanácti hodin. Je na tom něco podezřelého? Pohrával si s různými možnostmi a připadalo mu velmi nepravděpodobné, že by to celé zaranžovala. Jak by se dozvěděla, že se Bond ubytuje v Dorchesteru? Jak by dosáhla toho, že bude ve výtahu právě ve chvíli, kdy se on rozhodne vypravit na snídani? Vyloučeno. No, ne úplně vyloučeno, ale je to vysoce nepravděpodobné. Jistě, mohla čekat ve vestibulu, než se Bond objeví, aby se odhlásil... Ale stejně se mu to nějak nezdálo. Vytáhl z kapsy její navštívenku. Bydlí v Richmondu, všiml si. Koktejlový večírek o šesté, s několika zábavnými a zajímavými přáteli...

Bond uhasil cigaretu a požádal o účet. Přistihl se, že na ni zase myslí, na to štíhlé přitažlivé tělo. V podbřišku a v tříslech mu zacukalo drobnou primitivní touhou. Nebo spíš chtíčem. Pradávný instinkt – *tahle je pro mě*. Něco podobného už velmi dlouho nepocítil, to musel uznat. Je to velmi přitažlivá žena, řekl si, a co je důležitější, on ji zjevně přitahuje taky. Možná by si ji měl trochu proklepnout – to je koneckonců správný postup – a možná se bohové štěstí rozhodli poslat mu dárek k narozeninám. Hodil na stůl librovou bankovku a pár mincí, což bohatě pokrylo jeho útratu i spropitné, vyšel na King's Road a mávl na taxík.

Jensen FF

„Tak jste zase zpátky, pane Bonde, rád vás vidím,“ pozdravil prodejce se širokým upřímným úsměvem, zatímco Bond obcházel čokoládově hnědý Jensen Interceptor I. Stál na dvoře autosalonu jen kousek od Park Lane v Mayfairu. Bond už ten autosalon navštívil třikrát, aby si vůz prohlédl, proto ho prodejce tak srdečně vítal. Jak se jenom jmenuje? No jistě, Brian. Brian Richards. Bondův bentley byl mimo provoz, protože potřeboval vyměnit převodovku. Na tom starém voze, velmi milovaném a za ta léta láskyplně upravovaném podle osobních požadavků, se začínaly projevovat známky stárnutí i pohnutých událostí, jimiž prošel, a Bonda už stálo spoustu peněz, aby ho vůbec udržel v provozuschopném stavu. Byl jako starý závodní plnokrevník – nejvyšší čas poslat ho na pastvu. Jenže čím bentleye nahradit? Bond neměl moderní auta dvakrát v lásce – absolvoval zkušební jízdy v Jaguaru E-type i v MGB GT, a nepocítil v nich sebemenší záchvěv nadšení, nerozbušilo se mu srdce. Interceptor byl ale jiný – velký a krásný – a právě to ho znovu a znovu přivádělo na Park Lane.

Prodejce Brian popošel blíž a ztlumil hlas.

„Za pár týdnů, až skončí Motor Show, dostaneme Interceptor II, pane Bonde. A můžu vám udělat velmi slušnou cenu – takže kupovat jedničku by nebylo úplně chytré, když už se chystá dvojka, jestli si rozumíme. Ale...“ Rozhlédl se, jako by se chystal odhalit nějaké temné tajemství. „Když tak se mnou pojdte

dozadu a já vám něco ukážu.“ Bond prošel za Brianem přes salon a zadním východem na dvorek ve vnitrobloku. Tam se nacházely dílny a další prostor pro vozy, které bylo třeba navoskovat a vy-
leštit, než je vystaví vepředu. Brian ukázal na vůz, který vypadal jako další Interceptor, natřený matnou dělovinovou stříbřitou barvou. Bond si ho obešel. Interceptor, ale trochu delší, pomyslel si, a se dvěma větracími otvory za předními koly.

„Jensen FF,“ řekl Brian tiše, uctivě, a skoro se při tom zajíkl. „S pohonem všech kol.“ Otevřel dvířka. „Nastupte si, pane Bonde. Zkuste si, jak vám sedí.“

Bond vklouzl na sedadlo řidiče a položil ruce na dřevěný lem volantu. Pohledem přejel po cifernících nahloučených v přístrojové desce, do chřípí mu pronikla vůně nové kůže. Zapůsobilo to na něj jako afrodisiakum.

„Nechcete se projet?“ navrhl Brian.

„Možná ano,“ odpověděl Bond.

„Poslužte si, pane Bonde. Vezměte tu krásku na dálnici a šlápnete na plyn. Budete koukat. Nemusíte spěchat.“

Bond se zamyslel. „Dobrá. Kdy zavíráte? Možná mi to bude pár hodin trvat.“

„Dneska pracuju dlouho. Budu tu až do deseti. Prostě přijedte zezadu a cinkněte na zvonek na bráně.“

„Výborně,“ řekl Bond a nastartoval.

Když se hnál v jensenu po dálnici A316 k Twickenhamu, připadal si spíš jako v nízko letícím letadle než v automobilu. Díky široké křivce předního skla zalévalo vnitřek vozu slunce a vrčení silného motoru znělo jako řev tryskového pohonu. Díky náhonu na všechna čtyři kola se i ta nejostřejší zatáčka dala vybrat téměř bez snížení rychlosti. Když Bond zastavil na semaforu, kolemjdoucí na vůz nepokrytě civěli, zatímco motor hrdelně běžel naprázdno, hlavy se otáčely, prsty ukazovaly. Kdyby někdo